

Motion till riksdagen

1988/89:So318

av Lena Öhrsvik (s)

Lagen om vård av unga (LVU)

I mål som gäller beredande av vård för barn med stöd av LVU förordnas regelmässigt offentligt biträde för barnet. I SOU 1987:7 har föreslagits att offentligt biträde också skall förordnas i andra fall.

Vårdnadshavare har rätt att bestämma om barnets förhållanden. Det har förekommit att vårdnadshavare på olika sätt omöjliggjort för ett offentligt biträde att komma till tals med barnet. Att ett offentligt biträde inte får tala med barnet kan inte vara skäl för omedelbart omhändertagande.

Det skulle underlätta handhavande av målen, om i lagen kunde tas in en bestämmelse att det offentliga biträdet hade rätt att i förekommande fall träffa barnet in enrum, och att ett sådant föreläggande från domstolens sida kunde förenas med ett vitesföreläggande. Bestämmelser i denna riktning skulle kunna beaktas i det arbete som försiggår i departementet med anledning av ovanstående utredning.

När en socialnämnd har fattat beslut om omedelbart omhändertagande av ett barn eller en ungdom med stöd av 6 § lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU), skall beslutet underställas länsrätten. Om länsrätten inte fastställer nämndens beslut, kan socialnämnden överklaga beslutet till kammarrätten och därefter regeringsrätten.

Det har i praktiken visat sig att regeringsrätten inte tar ställning till beslut om omedelbart omhändertagande förrän det föreligger en fullständig utredning i ärendet (eller åtminstone mycket omfattande kompletteringar). Avsikten med det omedelbara omhändertagandet åsidosätts då. Det kan inte ha varit riksdagens avsikt att på det sättet minimera bl.a. det skydd, som ett omedelbart omhändertagande utgör.

Hemställan

Med hänvisning till det ovan anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behov av förändringar i LVU.

Stockholm den 25 januari 1989

Lena Öhrsvik (s)